

LIVHUSAREN

KUNGL LIVREGEMENTETS HUSARER

och

LIVHUSARERNAS KAMRATFÖRENING

LIVHUSAREN

SEKUNDCHEFEN HAR ORDET

Den 1 juli 1976 var en betydelsefull dag i Livhusarernas moderna historia.

Det sista året med militärpolisutbildning var slut. En 20-årig utbildningstradition bröts. - Det är många bland oss, som kommer att sakna denna stimulerande utbildningsgren. Vi önskar K1 varmt lycka till då de nu tar över!

Utbildningsåret 76/77 innebär att vi på allvar övergår till jägarutbildning. Det innebär bl a delvis förändrad inriktning av verksamheten, något ökad värnpliktskontingent och utbildning av bataljon. Det gågna årets förutseende försök ger oss en god grund, och jag vågar påstå att befälet står väl samlat inför den nya uppgiften.

Underrättelsekurserna genomförs från och med 76/77 under hela året. Särskild kursledning finns permanent. Första steget mot ett underrättelsecentrum är taget.

Sist men inte minst har regeringen uppdragit åt CA att ge K3 en förändrad - och utökad - organisation. Den kommer att bli av samma slag som vid andra utbildningsregementen av vår storlek, t ex T2.

Förändringarna är en följd av klok planering och framgångsrikt utbildningsarbete. Jag tar det som ett tecken på att militära myndigheter och statsmakterna har förtroende för den verksamhet, som bedrivs vid vårt regemente.

Se med tacksamhet tillbaka, se med mod framåt. Vårt valspråk är alltfört PERGITE.

Till alla befäl från Sekundchefen

1. oktober 1967 - 31. mars 1976

Livhusarer - några avskedsord om framtidskurs !

Vi är ett gammalt förband. Ändå är vi egentligen alltid på väg mot något nytt. Aldrig stanna! På vår traditionsbundna grund är vi därför unga. Vi skall FOSTRA OCH UTBILDA krigsförband med befäl och soldater, vilka kan gå i tåten, kan ta ansvar och inte vill gå i kön.

Disciplin är inget beständigt, som man kan få; den skapas var dag av ENVAR.

FÖREDÖMET ger ledarkraft utan många ord. Gå på den vägen. Led från TÅTEN. Befäl och soldater behöver också MÖTA och HÖRA sin chef i fält, icke bara HÖRA AV honom på signalmedel.

Striden kommer att obevekligt ge måttet på vår förmåga. Denna byggs upp i det dagliga arbetet. Där får ingen glida undan utan "SVARA PÅ FRÅGAN". Kräv detta av andra och kräv det av DIG SJÄLV. Då blir det något av arbetet. Ett livsvillkor för förbandet är, att varje chef - fullständigt orädd, - hävdar och kan hävda sin övertygelse på saklig grund, tills beslut klipper av all diskussion. Det gäller nu att ICKE tappa tempot. "PERGITE" - vårt valspråk - duger då länge. Att följa denna enkla regel rensar undan småbekymren. Det ger styrka att satsa för DET HELA utan att tänka så mycket på sig själv. Då växer man SJÄLV också. HÅSTEN och RIDNING återkommer därför med all säkerhet som ett oöverträffat medel för befälsfostran.

Det går inte alltid att vara bäst. Det gäller att veta, NÄR man skall vara det. Det gäller också att kunna ta chansen "med båda händerna". Vi skall lära alla våra förband, hur det går till att VINNA. Att förlora skall vara detsamma som en signal till att komma tillbaka.

Varje karl orkar mer än han själv anar. Tillsammans orkar man ÄN MER. En för alla, alla för en, är regeln. Däri ligger kravet på egendisciplin.

Det gäller att överleva. Man får ALDRIG GE UPP. I detta ligger kravet på den motståndsvilja, vi skall skapa. Våra befäl av alla kategorier kommer att behövas i de nya förbanden. Det blir på så sätt en återgång till gammal modell.

I framtiden finns också BYGDEREGEMENTETS alla möjligheter att ta vara på. Sammanhanget mellan människor, bygd och uppgifter blir naturligt. Leden med unga och äldre kommer att kunna slutas bättre i kamratföreningen.

Sammanhållningen formas av att det finns hjälpsamhet och ömsesidig RESPEKT samt på att man kan glädjas med den som det gått bra för OCH lider lite med den som har det svårt.

Det mesta av det här sagda är ärvt från de gamle. Det bästa av arv skall FÖRAS VIDARE.

Jag tackar alla för en stor insats för förbandet och för en innehållsrik tid samt överlämnar befälet till min efterträdare.

N G Malmström

GÖTEBORGSSKVA DRONEN

LIVHUSARERNAS KAMRATFÖRENING 45 ÅR

En mycket stor del av de värnpliktiga i Göteborg med omnejd hade fullgjort sin värnplikt vid Kungl Livregementets Husarer i Skövde och många av den stamanställda hade vid avskedstagandet erhållit tjänster vid olika verk och inrättningar i Göteborg.

Den goda samhörigheten från Regementet gjorde, att vi träffades vid olika tillfällen. Frågan kom ofta fram, att vi borde bilda en kamratförening där alla kategorier kunde träffas och vi kunde uppehålla och fördjupa de goda kontakter med vårt Regemente.

En som särskilt bör framhållas är agronomen Torsten Wahlgren som var den pådrivande kraften.

Den 9 april 1931 träffades en grupp livhusarer på Palace Hotell och kamratförening blev verklighet.

Dess historia känner väl alla våra gamla medlemmar till, men för de yngre och tillkommande har det väl sitt intresse vad som tilldragit sig under de fyrtiofem åren.

Till styrelse konstituerade sig och som senare på ett stormöte stadfästes bestod av direktör Claes Grill ordförande, disponent Curt Armstedt vice ordförande, agronom Torsten Wahlgren sekreterare, direktör Yngve van Reis vice sekreterare, direktör Carl Gyberg klubbmästare, major Einar Wachelfeldt vice klubbmästare, boktryckare Axel Andersson kassaförvaltare, förrådsförvaltare Evald Olsson vice kassaförvaltare samt trafikmästare Eric Bernhard Larsson adjungerad.

Detta stormöte på Gamle Port den 21 april 1931 var till trängsel fylld och stämningen var på toppunkten.

Redan den 20 september hade vi nöjet att få besöka Regementet varvid vi överlämnade ett vandringspris i fälttävlan skvadronerna emellan.

Under de närmaste åren besökte vi många historiska platser. Fästningarna Marstrand, Varberg, Kungälv, Elfsborg och Fredriksten i Norge.

Vi ha haft god kontakt med Göteborgs garnisons regementen. A 2, KA 4, LV 6, Flottan och Flyget. De ha välvilligt ställt sina mässar och matsalar till förfogande för årsmöten och festligheter. Behaglig omväxling i utbyte mot restaurantbesök.

Stora händelser att notera.

Regementet ordnade en historisk stor kamratdag i Skövde den 7 juni 1937 med HKH Prins Eugen som hedersgäst. Kamratföreningarna från Stockholm, Örebro och Skövde voro närvarande. Vi från Göteborg var inte mindre än 250 medlemmar som deltog. Vi hade en särskild anledning därtill. Majoren Wilhelm Odelberg överlämnade och skänkte vårt vackra standar.

Den 3 juni 1943 ordnade vi en festmiddag på Valand för 350 Livhusarer som låg i beredskap på västkusten. Kabaré med dans. Medlemmarnas damer och unglottor närvaro.

Hösten 1945 efter framställning ställde överste Tarras Wahlberg på A 2 kostnadsfritt hästar till kamratföreningens förfogande för ridning. Vi bildade då en ryttarklubb, som fungerade till allas belåtenhet med ridning flera gånger i veckan. Även lagtävlingar mot Götaartilleristernas kamratförening förekom där det tävlades i banhoppning om en stor vacker "stängka" i silver.

På hösten 1951 avhästades A 2 till mångas ledsnad.

Den 16 augusti hade vi äran och nöjet att bevista Regementets övningar på den ärorika övningsplatsen Sanna-hed.

Den 25 och 26 september 1950 besökte vi Strömsholm med minnesritt.

Den 18 och 19 juni 1966 deltog vi i årsmöte hos Smålandshusarerna i Eksjö med många vackra minnen därifrån.

Mycken stor glädje för föreningen är vårt vackra album skänkt av bokbindaremästare Ernst Olsson. Innehållet med bilder och text utgör föreningens historia. Samtliga 14 sekundchefer sedan 1904 och till dags dato med HKH Prins Eugen i spetsen äro med. Albumet är till påseende vid våra årsmöten.

Samhörigheten uppehålls och förstärks med vårt Regemente genom att vi haft nöjet, att vid våra sammankomster se någon representant från Regementet närvarande. Att så förblir i fortsättningen och nya intresserade medlemmar ansluter sig är ett önskemål.

Välkomna till vårt 45:te årsmöte 1976 hälsar

BERNHARD.

pumorna

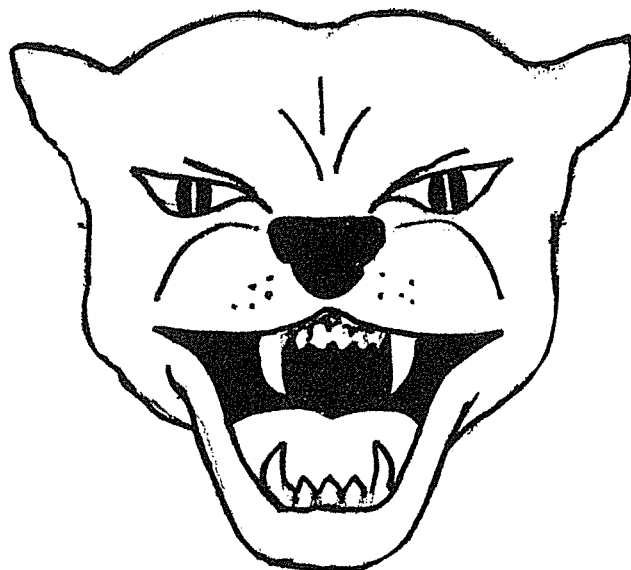
Kvällen var ruggig och kall, regnet hängde i luften. Dimman hade lagt sig under de låga molnen, med andra ord var det ett riktigt jägarväder. Det var den 14. oktober, stämningen bland de svartmålade ansiktena var förtätad men förväntansfull. Man kunde ana tankarna bakom maskerade pannor, under "Olles bror".

Utsedda gruppchefer förberedde grupperna i de olika logementen, försökte komma fram till olika stridsplaner och kontrollerade utrustning m m.

Efter skvadronchefens visitation gav sig sedan grupperna ut i den becksvarta natten för att helt på egen hand och på eget sätt lösa de riskfyllda uppdragen. Det var i första hand fyra krävande uppgifter, som på bestämda tider, skulle lösas under natten. Uppgifter krävde både fysisk och psykisk styrka, det gällde exempelvis att rädda människor och mtrl ur fiendens händer.

Vi på granatkastarpluton skulle inleda med att innästla i fiendens område till fots.

Mitt inne i fiendens område fanns ett fångsläger. Fångsläget var hårt bevakat med bl a hjälp av poster i vakttorn och kulspruteställningar.

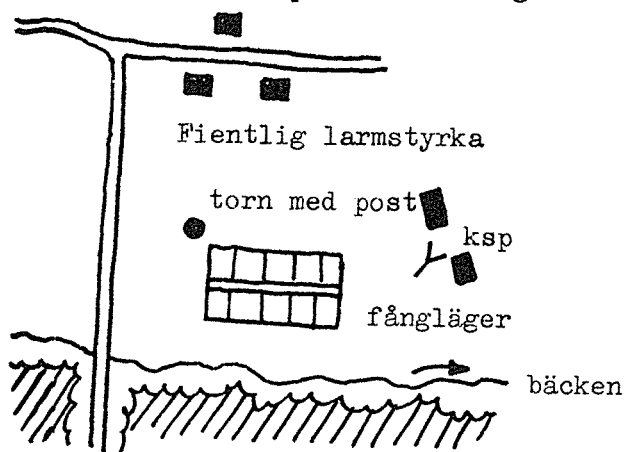

efter fullgjort uppdrag var både blöta och ordentligt leriga. Milochefen höll föresten på att på återvägen sugas med av den vredgade forsen.

Klockan var omkring midnatt då vi närmade oss platsen för uppdrag nummer två. En motståndsmann på vår sida hade under en längre tid arbetat från en ödegård. Han var en duktig radioman (signalist) och hade löst många viktiga uppgifter. Nu hade han dock upptäckts av fiendens radiospaning. Fienden visste inte exakt var han fanns, men hade grupperat en signalspaningsgrupp i närheten av ödegården och höll området under bevakning.

Med hänsyn till att en gammal utomhuslampa lyste i trädgården var det ganska svårt att osedda ta oss fram till gården. Under det sista dygnet hade man inte heller kommit i kontakt med motståndsmannen, så läget var ganska ovisst.

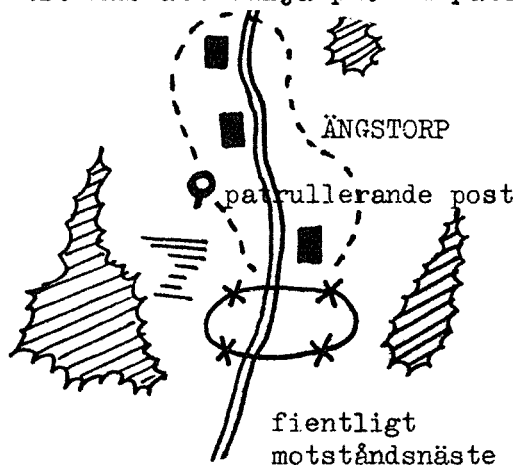
Vi lyckades ta oss in i huset osedda. I huset var det mycket svårt att hitta i mörkret bland kullvräkt möbler, råttor och krossat glas. Genom ett av de trasiga rutorna kunde vi se att fiendens post rörde sig mot huset. Efter några minuter hittade vi vindstrappan och smög sakta och tyst till vindsvåningen. Med hjälp av svaga radiosignaler tog vi oss fram till ett av vindsrummen. Där mötte den avskärmade ficklampans sken en död motståndsmann spruckna blick, handlingar var brända i ett hörn. Det som fanns

Bland fångarna fanns egen milochef som skulle befrias av jägarna före en viss tidpunkt. Men hänsyn till en fiendlig larmstyrka som var grupperad en bit därifrån var det nästan nödvändigt att lösa uppgifter med tyst överfall. Med andra ord att som puman, vår symbol, ta sig fram tyst, långsamt och listigt. En bäck mellan skogen och fångsläget gjorde att vi

kvar av mtrl, radiohandlingar och id-handlingar tog vi med och smög raskt därifrån.

Den tredje uppgiften blev inte lättare att lösa. Vid ett eldöverfall tidigare under dagen, hade en egen soldat i en stabsgrupp blivit kvar i fiendens område. Enligt egna uppgifter på radio (han var signalist) hade han meddelat att han fanns gömd i ett hus vid Ängatorp och att han var svårt sårad. I ett senare meddelande rapporterade han att en fientlig tropp (10-15 man) grupperade sig i ett motståndsnäste 50 m söder den plats han befann sig. Skvadronchefen gav order till vår grupp "Hjälp signalisten tillbaka till skv". Då vi senare på natten kom fram till Ängatorp fanns det tre hus att välja på. En patrul-

lerande post gick i ett visst system runt husen då och då. Han utgick i

från motståndsnästet. Vi delade upp gruppen och började försiktigt ta oss in i de tre husen, det södra huset låg nästan inne i den fientliga posteringen! Vi hittade vår svårt sårade signalist till slut i det norra huset.

Strax före gryningen skulle vi lösa vår fjärde uppgift. En fientlig torpedbåt av helt ny okänd typ hade upptäckts och bekämpats av vårt flyg. Den var inte totalförstörd och hade fortfarande viss personal för bevakning. Jägargruppens uppgift var att under mörker ta sig ombord och hämta viss teknisk mtrl och tekniska uppgifter. De två bästa i gruppen fick till uppgift att ta sig ombord under det att övriga gruppen fanns i stridsställning beredda att öppna eld. Uppgiften gick inte att lösa utan skottlossning men gruppen av "Pumajägare" lyckades ta sig ut ur fiendens område utan allvarligare skador.

Jägartjänsten kräver att man utbildas för att lösa de mest otroliga uppgifter. Inom gruppen var vi också överens om att i ett verkligt läge med uppgifter liknande nattens, så krävs det soldater som är starka psykiskt och fysiskt samt har ett gott självförtroende.

Pumajägarna hade åter slagit till - dock ej för sista gången!

0177 NORDQVIST, 0138 PERSON
4. GRKPLUT 3. SKV

Kamratföreningens Värmlands-skv i startgroparna.....

Under vintern har efter flera sammanträden, bildats en ny kamratförening under namnet Livhusarernas Kamratförening Värmland/Bergslagen. Meningen är att samla gamla och nya Husarer från Värmland, Norra Dalsland och Närke till en livskraftig ny förening.

Interrimsstyrelse har bildats (se nedan) och som första mål kommer denna att arbeta för medlemsvärkning. Tillhör Du dessa landskap och har intresse att genom vår förening stärka bandet till vårt regemente och att få chansen att träffa kamrater från beredskap och regementstjänstgöring, så är Du välkommen bland oss.

Känner Du till någon kamrat från samma tid, som Du vet också är intres-

serad ge oss hans adress och namn, så skall vi tillskriva honom.

Vi har redan en liten kärna, men många fler söker vi nå.

I slutet av sommaren/början av hösten hoppas vi kunna ha ett årsmöte med medlemsträff någonstans i Värmland, och då regementet firar 300-årsdagen av slaget vid Lund, hoppas vi att föreningen skall medverka i Skövde med ett stort antal medlemmar.

Vår interimsordf. heter Claes Horn af Åminne på Öjerviks gård, 680 12 Rottneros, tel 0565-60377. Vår kassör heter Arne Sundqwist, Pl 7417 686 00 Sunne, tel 0565-27107. Själv fungerar jag som sekreterare och heter Caj Fagerberg, Mölnbackagatan 7 b, 654 64 Karlstad, och Du kan nå mej på telefon i bostaden 054-111911 eller på jobbet, 054-185120.

Välkommen med Din anmälan.

äventyret

Per Hedin

Det är ingen tvekan om saken, 1 april 1937 måste ha varit en torsdag, det är ju bara så att ärter och fläsk äter man alla torsdagar på alla militära förband i det här landet, utom Kristihimmelsfärdsdag förstås - då får man ärtsoppan på fredag istället. Det var min första värnpliktsdag och vi hade marscherat direkt från stationen till matsalen och gott var det också för jag var hungrig efter en lång järnvägsresa från hjärtat av Värmland till Skövde.

Mitt andra konstaterande samma dag, förutom att maten var skaplig, var att här måste finnas en mycket tolerant överste eftersom han tillät prick över stora I på dörren till REGEMENTSEXPEDITION och förresten på alla andra exp-dörrar på hela K 3. Det får man ju lära sig redan i småskolan att så får det inte vara, försvaret blir inte sämre av det men rätt skall vara rätt. Men nu tillbaka till inryckningen. Snabbt adjö till det civila livet för utrustning på 4. skv som blivande signalist. Äventyret hade börjat.

Utrustning ja, och vilket berg av prylar att hålla reda på. Vad skall man ha kindkedja till, och hovrasp och sabelstödm? Skall benen formas efter benlädren eller tvärtom och så träskor som jag aldrig provat i hela mitt liv. Arbetsamt blev det från första stund, revelj $\frac{1}{2}$ 6 och sedan full rulle dagen i ända så man nästan stupade i säng. Och ingen 40-timmarsvecka här precis, visserligen tjänst bara halva lördagen men resten av dagen gick åt till puts av mundering och dessutom stalltjänst på söndagar till $\frac{1}{2}$ 11 men då hade man ju fått sova ända till $\frac{1}{2}$ 7. En enda permission på de första sex månaderna, jämför det med dagens bortskämda gossar - men så hade vi ju femtio öre om dagen också.

Efter en tid var man hemtam och regementet var inte större än att man snart lärde känna namn och utseende på kamrater och alla off och uoff. Men du milde vilken distans mellan olika kategorier. Nu har det visst slagit över åt andra hållet och man

kan väl med fog fråga sig om det är så mycket bättre. Ett mäktigt svalg mellan off och uoff och det fortsatte hela vägen ned till de arma satar som kallades bassar. Hur dessa kunde överleva sitt volontärår är mig obegripligt. Många av dem måste också ha tagit skada för livet, en del stukades ordentligt och bröts ned, det förekom t o m självmordsförsök. Livning förekom också regelbundet och hänsynslöst men ansågs naturligt och hörde till bilden. Motståndskraften är dock ofta större än man tror och när året gått gav man igen på nästa omgång.

Det skulle bli för långt att här i detalj redovisa alla upplevelser och minnen som tränger sig på och därför tillåter jag mig vara några spridda intryck.

- - - - -

Det är väl ingen överdrift att säga att K 3 har en av landets vackraste kaserner, om man nu överhuvud kan använda det ordet om ett regemente. En enda huskropp med ett yttre som nästan kan kallas slottsliknande. Men observera att liknelsen gäller bara exteriören, inomhus var det nedslitet och spartanskt i högsta grad. Eftersom det nu skulle bli vårt hem en längre tid fick man lov att anpassa sig och det visade sig gå relativt bra. Mathållningen som jag redan nämnt var det inget större fel på, marketenteriet mindre bra - nästan snuskigt, men fordringarna heller inte så stora. Före inryckningen hade jag knappast tagit i en häst och det betraktar jag som ett klart handikapp jämfört med alla bondpojkar och därför kan jag inte med bästa vilja i världen säga att jag blev någon god ryttare. Tur hade jag i alla fall som första tiden fick en sådan underbar häst som 56 Catania, lugn och fin och god som guld och det passade mig perfekt. Ridskolan första månaden var nyttig men helt otillräcklig, att sedan rida i trupp var ju bara att åka med. En utskällning av självaste Sekundchefen minns jag särskilt och det var för att vi red slaktartrav och jag som inte ens visste vad det var.

Tröstade mig med att herr översten själv strax före trampat i klaveret när han tog emot regementet och kom av sig när han skulle läsa krigsmans erinran, men det är ju mänskligt, det jämnar ut sig.

Dagar och veckor gick men alldeles för långsamt tyckte många med mig. Utbildningen var omväxlande och vad allt fick man inte vara med om kring lusharpan, Dunkehallsbogen, södra fältet och Kråkberget för att nämna några namn och för att inte tala om ENSAMMA GRAN som en central och fast punkt som hela regementet rörde sig kring. Det kanske ligger något i talet om att den dagen det gamla trädet inte finns mera tappar husarerna både besinning och orientering. Omväxlande förekom också lite pompa och ståt t ex. Regementets dag och besök av hedersöversten prins Eugen eller någon annan höghet. Det var ju också sista året regementet hade egen musikkår, tänka sig beriden sådan i landsorten. Vad nu vidare utbildningen beträffar var det särskilt intressant med signaltjänsten och när jag så småningom blev kommenderad till fasta radiostation, ja då blev det riktigt roligt. Mindre muntert var kommanderingar av olika slag t ex kasernvakten som dock gick att fördraga, men fy för den lede för dessa stallvakter som var så pressande, efter en nästan sömnlös och jobbig natt var det precis så mycket man orkade med att göra ytterligare ett dagsverke. Mindre krävande uppdrag var att servera på off eller uoffmässen, assistera i sjukstallet, fouragetjänstgöring, nattelefonvakt på reg exp och mycket annat. Men som sagt dagarna gick, de vackra kastanjerna på kaserngården hade snart blommat över. I Sjötorpsjön hade vi lärt oss att svämma hästar och fälttjänsterna blev längre och sommarmarschen avverkades med nya vyer från ett Västergötland som jag inte sett tidigare. Så småningom också en riktig armémanöver i trakten av Västervik och nu började det faktiskt lida mot slutet av värnpliktstiden. Tänka sig att nu hade man bara ett futtigt möte på 30 dagar kvar och sedan skulle man få vara civil hela livet.

Ja så gick tankegångarna även hösten -39 när man ryckte in till sista

mötet, men orosmolnen hopade sig och innan månaden var slut var också kriget ett faktum. Det blev förstärkt vinterberedskap i februari och fullt pådrag i april och längre eller kortare perioder varje år som följde. Men det är nu en annan historia för att tala med Kipling. Det stora äventyret det var att bli livhusar och även om det inte precis var någon dans på rosor så fick man ändå vara med om att uppleva något som nu definitivt hör till en förgången tid. Två sablar på väggen i mitt hem minner mig om att jag en gång fått vara med om att med blanka vapen rida mot de fula bulvatterna och tack och lov för att det aldrig blev annat än lek.

Innan jag sätter punkt, en stilla bön till Sekundchefen såsom ansvarig vårdare av regementets traditioner. Häng in alla dolmor som finns kvar i malpåsar och sätt dubbla lås på förrådet! Och orsaken? Jo, jag fick vara med 4 dec -74 och i Rottnerosparken aug -75 och det gjorde ont i ett gammalt husarhjärta att se nära nog ärgroa knappar på m/ä och oputsade parerplåtar på sablarna. Jag har putsbrickan kvar och den donerar jag gärna om den skulle behövas till 300-årsjubileet.

BROR MIN OCH JAG
obs ! knapparna välputsade

IDROTTE

Under vintersäsongen har inom förbundet genomförts Regementsmästerskap i Handboll och Skidlöpning. Utåt har förbundet representerat i Vintertävling Mc, Vasaloppet samt MID V Orientering.

Resultatet

RegM_Handboll

Segrande lag blev 4. skv. Laget bestod av vpl Håkan Lindholm, Mats Norlén, Staffan Lindström, Anders Karlsson, Paul Lindblad, Yngve Nilsson, Jan Andersson, Göran Karlsson, Tommy Lindgren, Björn Malmqvist, Henning Blomqvist samt spelande lagledaren Carl Ingvar Stockenberg.

Turneringens bäste handbollsspelare blev målvakten 4. skvadron.
Vpl Håkan Lindholm.

RegM_Skidor 15_km

Seniorer:	1. Fu Torbjörn Karlsson	Livskv	Tid	60.51
Juniorer:	1. Vpl Thomas Andersson	3. skv	"	65.30
Å Oldboys:	1. Fj Stig Läth	2. skv	"	73.17
Veteraner:	1. Fj Henning Nilsson	Livskv	"	72.55

RegM_Skidor 10_km

Seniorer:	1. Fu Torbjörn Karlsson	Livskv	Tid	31.47
Juniorer:	1. Vpl Per Nöjd	3. skv	"	31.53
Å Oldboys:	1. Fj Stig Läth	2. skv	"	36.33
Veteraner:	1. Fj Henning Nilsson	Livskv	"	40.33

Segrare vid 10 och 15 km skidor.
Fu Torbjörn Karlsson.

Vasaloppet

genomfördes av:	Kn Åke Munther	(har åkt 8 gånger)
	Sg Anders Nilsson	" " 5 "
	Sg Tommy Stensböll	" " 2 "

Anders Nilsson placerade sig som 2407 med tiden 6.27.31.

Vintertävling Mc 18. Fj Kenneth Wester

Sekundchefens pris 1. Lt Bertil Karlsson

BERGSLAGS - MP

Vår praktiktjänstgöring som ägde rum i Bergslagen, var lärorik och i bland mycket intressant. Plutonen var uppdelad i två grupper, en i Fredriksberg under fj Lidéns ledning och den andra i ett litet samhälle som heter Sunnansjö under fj Wester, vilken jag själv var stationerad till.

Vi upprättade vår MP-station i godtemplargården i god tid, vi skulle alltså "bevaka" EMÖ -76. Bergslagens militärområde 1976, en stor infanteriövning bestående av ca 9 000 man där nästan hälften bestod av reggubbar.

En av våra uppgifter var att dirigera in folket till bergslagsskogarna då vi samarbetade även med den civila polisen. Det gällde att få trafiken att flyta fast det kom nästan milslånga traktorkaravaner på väg, men vi löste uppgiften väl. Nu märkte nog de flesta av oss hur viktigt det var att vi var riktigt klädda när vi skulle ut på våra uppdrag. Folk tittade på oss med konstiga blickar när vi stod där i gatukorsen och vinkade fram fordonen. Vi hade så att säga presenterat oss redan.

Sedan följde uppgifter som patrullering inom övningsområdet, vi skulle bland annat kontrollera eldpostlistor, vapenförvaring o s v i förläggningarna, vilket inte verkade vara särskilt populärt i början.

Men det gick förvånadsvärt bra efter

hand. Det mesta tycktes vara rätt förvarat. Och soldaterna lärde vi också att ta på rätt sätt snabbt, där Flottans fj Edwardsson agerade mycket smidigt och bra. Det kanske var till en stor del tack vare honom.

Vidare upprättade vi trafikkontroller som ibland kunde tyckas vara en aning långtråkig. Det kunde hända att man fick sitta 2-3 timmar vid vägkanten varav kanske några enstaka bilar passerade. Oftast följde bilförarna bestämmelserna, det förekom sällan några större intermezzon.

Vi fick även uppdrag som att bevaka livsmedelsbutikerna mot ölförsäljning, ingrep i mindre trafikolyckor. Stod till förfogande för t ex körning av sjuka soldater till sjukförläggningar. Tog hand om bortsprungna. Tog tillvara på borttappade vapen och en mängd olika andra saker. Vi fungerade alltså också till en stor del som ett sorts serviceorgan.

Sammanfattningsvis tycker jag att vi skötte uppgifterna mer än väl. Det var ju mycket lugnare än vad vi hade tänkt oss och jag är nästan säker på att det berodde på att vi fanns och visade oss. Jag kände aldrig det där hatet emot oss MP, som man kanske förutsatt, vilket jag tycker var mycket positivt.

MP Jonas Hofmann

1 MP-pluton

REDAKTIONSKOMMITTEN FÖR LIVHUSAREN

Postgiro 61 09 17-7

Ansvarig utgivare:

mj Eric Berg
0500/65000/322

Redaktörer:

kn Anders Johansson
0500/65000/329

lt Håkan Hedström
0500/65000/313

Ekonomichef:

mj Lennart Jarwén
0500/65000/336

Distributionschef:

fj Ingvaar Gladh
0500/65000/308

En ny träder till !

En ny Sekundchef har tagit befälet.

För många är övlt Magnus Olson säkert väl känd. År 1954 blev han officer vid Livhusarerna och tjänstgjorde här, med några korta uppehåll, i 7 år. Under åren 1961-73 gick han MHS ASK, var aspirant i generalstabskåren, tjänstgjorde vid Staff College i England samt arbetade på Militärhögskolan både som lärare och senare även som kurschef. Efter att de senaste 3 åren ha varit chef för Ast/Ta-Und har Magnus Olson nu tagit befälet över sitt hemförband. Välkommen!

Här följer talet till Regimentet den 5 april i år.

Att leda och föra befäl är till stor del att se framåt. Det är därför naturligt att tankarna går mot framtiden då jag i dag för första gången talar till regimentet.

Stora uppgifter väntar oss. Dessa innebär förändringar för en del av oss. Livregementets husarer är - som det alltid varit - under utveckling, och det ställer krav på oss alla. - Det är gott att då veta att det hos befäl och trupp finns entusiasm, styrka och initiativförmåga. Det är också gott att kunna stödja sig på det, som våra föregångare så skickligt byggt upp, att kunna stödja sig på goda traditioner.

Ordet "tradition" innebär för många något mycket gammalt, något mossigt och dammigt, något otidsenligt och onyttigt. - Jag ser det på ett helt annat sätt.

Framför fronten ser vi vårt standar. Vi vet att det bär namn som Lund, Landskrona, Hälsingborg. Det är platser där svenska förband slagits för vårt lands existens och där vårt regimente varit med och i en del fall avgjort striden.

- Är det då något för oss att yvas över?

- Nej, men det påminner oss om vad det egentligen är vi sysslar med: Att utbilda oss för strid.

Det är lätt och förstäeligt att i vårt goda och fredliga samhälle glömma att det yttersta syftet med vår militära verksamhet är att förbereda oss att med vapen i hand och mot en fiende och med yttersta våld försvara vårt land och våra värden, om det behövs. - Genom att förbereda oss väl ökar vi möjligheterna att undgå kriget.

Nattvardskärnen och pukorna påminner oss om allvaret i vår verksamhet och om soldaters behov av tröst, stöd och uppmuntran. Personalvård är inte något nytt. I alla tider har husarer vetat att man måste ha omsorg om sina underlydande, hjälpa sina kamrater och ordna för chefen.

Åsynen av traditionshästen får många av oss äldre att känna en ilning längs ryggraden. Hästen var under århundraden husarens bästa vän och läromästare. Jag ser den nu som en symbol för de förnåma egenskaper, som alltid präglat kavalleristen: DJÄRVHET UTHÅLLIGHET och FRAMÅTANDA.

Så ser vi dem då framför oss: Standaret som står för målet, uppgiften.

Nattvardskärnen som står för omsorgen om varandra.

Traditionshästen som symboliserar kavalleriandan, sättet att nå målen.

Men ändå har dessa ting och symboler ringa värde i sig själva. Det är människorna omkring dem, som betyder något.

I våra led ha vi ännu befäl med egen krigserfarenhet. Jag tänker på dem som slogs i FINLAND. De bär på en erfarenhet de flesta av oss saknar: Vad krig egentligen är.

Ett fåtal har erfarenhet från beredskapsåren. Det finns också befäl som verkat under FN flagg i oroliga delar av världen.

En ganska stor del av befälskåren var med på ryttartiden. Allt befäl har erfarenhet från spaningsskvadron eller militärpolisstjänst.

Var och en förstår hur viktigt det är med en bred erfarenhet, vare sig det gäller att ge realism åt övningar eller om man råkar i strid. Från man

till man förs erfarenheter vidare, från generation till generation. Det är så traditionen lever. Låt den fortsätta att leva. Tala med varandra. Fråga de äldre och erfarna. Fråga hur det var på riktigt

Jag har talat mycket om befälets erfarenheter. Jag är emellertid övertygad om att hos var och en av er värnpliktiga finns också minnen av händelser, som gett er lärdom.

Det kan vara från en lång innästling, ett överfall eller en ordningshållning. Och jag lovar Er: Ni kommer att få flera erfarenheter, minnen.

- Detta är levande tradition. Här har ni rätt att känna stolthet över goda bedrifter, glädje över kamratskap, ja här får Ni gärna yvas över traditioner.

Ett förbands chef är en naturlig traditionsbärare. Sedan Bielke förde befäl vid slaget vid Lund för snart 300 år sedan, har vårt regemente haft många Sekundchefer. Från Sekundchef till Sekundchef i en lång kedja har de goda erfarenheterna vidarebefordrats. Det är med beundran jag ser på företrädarnas verk. Skickligt och målmedvetet har förbundet utvecklats.

Vi står nu starkare och inför större uppgifter än kanske någonsin tidigare.

Det har varit en lång vinter med hårda övningar. För åldersklassen återstår knappa två månader. Det kommer ej att bli lindrigare övningar snarare tvärtom. Men, ett kan jag lova: Vi går mot ljusare och varmare tider!

Till sist vill jag bara säga, att jag har tidigare tillhört detta förband i 15 år. De grundläggande lärdomar jag har, har jag fått här.

Det är med stolthet och glädje jag återvänder hit. Jag känner det som att komma hem igen.

Jag vet att här råder gott förhållande mellan officerare och män, jag vet att här råder ordning och reda. Överträdelser av bestämmelser beivras, välförhållanden belönas.

Det jag sett av förbundet under våren vare sig det gällt jägarövning, beredskapsövning eller högvaktstjänst ger mig anledning att i sanning utbrista: "ÄN LEVA GAMLA LIVHUSARER!"

Kära läsare!

Ni håller åter ett nummer av LIVHUSAREN i Er hand.

Äntligen - säger säkert många.

Med anledning av det konstruerade yttrandet vill vi åter påminna om att tidningen drivs med frivillighetens hjälp. Alla som på något sätt är inblandade i LIVHUSAREN måste till största delen använda sin fritid.

I år har kommenderingar och semesterplanläggning varit särskilt svårbe-
mästrade problem. Därför är tidningen ute litet sent.

Ni kan hjälpa oss i fortsättningen genom att i god tid sända Edra mycket välkomna bidrag till tidningen LIVHUSAREN. Nästa presstopp är den 1 november.

God fortsättning på den trevliga sommaren!

Redaktionen

Bliv medarbetare!

Club MASH

Storgatan 20

Nattklubb

måndag - lördag 22-03

Välkomna

Bernhard o KG

från ryttare—jägare

Av Fj Rune Smedberg

År 1956 innebar för Livregementets Husarer slutet på ett månghundraårigt skede i och med att regementet skulle upphöra som beridet förband. Beslutet kom inte som någon överraskning, alla visste att hästen höll på att spela ut sin roll i försvaret. Trots alla de strapatser det innebar att vara vid ett beridet förband. Det var med ett visst vemod man efter K 3:s sista beridna defilerings på vårvintern -56 red genom valvet och in på gården. Det var två ryttarskvadroner som här ställde upp - åldersklassen och repskv -.

Ödesmättat tycktes kommandot "SITT AV" verka där det rullade över gården för att ta' sats mot kasern och med ett eko försvinna mellan stallarna, eller var det en extra klang i rösten.

Utöver den förestående avhästningen så upplevde man också ett latent hot om förbandsindragning. Tillfredsställelsen var därför stor när beslutet om den nya organisationen delgavs. Förbandet skulle härvid få två utbildningslinjer: Fördelningsjägare och fältpolis. (Namnet militärpolis kom senare).

När det gällde jägartjänsten, var "omsadlingen" både liten och stor. Liten i vad avsågs den rena jägartjänsten. Förbandet hade under senare år stark målinriktning till den moderna stridens krav. K 3 var därför ett jägarförband, hästen var ett transportmedel.

De äldre som var med på denna tid, minns säkert de hårda jägarövningar som härvid bedrevs. Inte minst förutvarande Sekundchefen, Överste Malmströms "Frettisövning", med sex timmars krypning och ålning i mörker, för att ta ett exempel.

Stor var omställningen i vad gällde transportmedel och dess användning. Kunskap om utbildning av motorfordon var inte hög. Vi hade inte många bilar. Vi hade ju varit till häst.

När det gällde den kommande fältpolisutbildningen var samma förhållande i vad gällde motorsidan, men i övrigt var omställningen ännu större. Här var det fråga om en helt ny utbildningsinriktning. Helt skild från jägartjänstens gåpårande, hårdhet och tuffhet. Till en utbildning i polistjänst "där man med så små medel som möjligt skall nå önskat resultat".

Men trots allt, sattes med frejdigt mod befälsutbildningen igång. Hörnpelarna i denna utbildning liksom med den kommande åldersklassen, var det befäl som kommenderats till fältpolistjänst vid I 1, nämligen dåvarande ryttmästare Fornell, sedermera skvchef och utbildningschef, samt nuvarande fanjunkarna A Johansson, S Gustafsson och G Svensson. Utan tillgång på denna kvalificerade grupp, hade nog stora svårigheter uppstått.

Hur bedrevs då denna befälsutbildning? Genom lektioner och föreläsningar i polislära och straffrätt, delgavs ett teoretiskt underlag. Lärare i dessa var chefsåklagaren Mac Key med medhjälpare från polisen. Mac Key var då stadsfiskal i Skövde. Han kom att betyda mycket för polisutbildningen, genom att han under hela den tid som utbildning har varit vid

till militärpolis

en återblick

K 3, lett utbildning i straffrätt. Hans elevkompendium i straffrätt är ett skolexempel hur man tillrättalägger och exemplifierar en svårtolkad lagtext lättförståelig. Vidare gjordes studiebesök och föreläsningar hos polisen, ett flerdagarsbesök bl a vid Göteborgspolisen gav ett gott utbildningsresultat. Samt kanske det viktigaste, praktisk polistjänst i uppläggning och genomförande, som på ett föredömligt sätt leddes av "gruppen I:1."

Man kan nog säga, att inom ramen för tid och resurser vi hade nått en utbildningsnivå som gjorde att vi med tillförsikt kunde möta den nya åldersklassens höstinryckning 1956. Men befälsutbildningen fortsatte parallellt med åldersklassen.

Allt befäl deltog i de vpl polislära och straffrätt samt genomförde samma prov. Detta borgade för att befälet hade samma kunskapsnivå. Befälsutbildning i praktisk polistjänst återkom kontinuerligt, inte minst vid övningsuppehåll. Denna befälsutbildning medförde stor arbetsbelastning. Det var ingen tvekan, vi som var placerade på denna utbildning beskälades av viljan att komma upp till den kunskapsnivå som de vpl hade rätt att ställa, vilken även är nödvändig för polistjänstens genomförande. Därför genomfördes också, att inget befäl fick bära polisutrustning förrän vederbörande genomgått godkända prov.

Lärare i polislära vid denna tid var poliskommissarie Danielsson från Göteborg, som i sin undervisning hade mottot: - Det finns ingen genväg till kunskap - Han gav sig aldrig förrän svaret var exakt rätt. Tråkigt, men effektivt. Efter det Danielsson slutat övertog polismästare Åkermo tillsammans med poliskommissarie Eriksson utbildningen. Både Danielsson och Åkermo gav ut instruktiva utbildningskompendium.

Om man trodde att det förbandsindragningshot var avvärvat genom en ny utbildningsorganisation, togs snabbt ur den villfarelsen. Tidigt 1958 kom orientering om att K 3 skulle avvecklas. Fältpolistjänsten skulle återgå till I:1 och spaningsskvadron (en omorganisation från jägare till spaning höll på att ske) skulle förläggas till I:3 och där bilda ett detachment.

Vad detta innebar var lätt att räkna ut! Jag skall inte gå in på, har ej heller helt kännedom vilka åtgärder dåvarande Sekundchefen Överstelöjtnant Bruzelius vidtog. Jag skall dock återge två händelser som fick en avgörande betydelse för regementet. Som en sista utväg beslöt Sekundchefen att med representanter från de tre befälskårerna resa till Stockholm och där sammanträffa med det lagutskott som handla' frågan om K 3:s indragning.

Trots att snart 20 år har förflutit sedan dess, framstår händelsen för mej glasklar. Sammanträdet ägde rum i gamla Riksdagshuset.

Sekundchefen höll här en föredragning som i fråga om saktighet och talangfullhet borde ha gått till historien. Det ingick en dam i utskottet, hennes ögon var fulla av tårar när föredragningen var slut. Efter en kort diskussion med vissa fakta uppgifter, reste sig utskottets ordförande då-

varande talmannen i andra kammaren Riksdagsman Tapper, klappade Sekundchefen på axeln och sa: "Regementet kommer att vara kvar översten, nu går vi och äter lunch!"

Så skall en slipsten dras. Den skulle komma få gå några varv till.

För när skrivning om regementet delgavs, framgick där att K 3 skulle vara kvar, men fältpolisutbildningen skulle från och med nästa åldersklass till I:1. I samband därmed skulle viss befälsöverföring ske. Kort tid efter att skrivelsen delgivits blev dåvarande förvaltare Karlström och jag uppkallade till Stabschefen. Han meddelade att Sekundchefen ej kunde engagera sig i det uppkomna läget, men att tid var bestämd för oss med statssekreteraren i försvarsdepartementet till kl 10 påföljande dag. Vi skulle därvid ta upp frågan om fältpolistjänstens återgång till I:1 som representanter för de två befälskårerna (uoff, ubef), begära att denna sköts på minst ett år, med hänsyn till den kommande befälsförflyttningen.

Vid sammanträffandet med statssekreteraren utspann sig en livlig diskussion, där vi gick utanför vårt program och hävdade att fältpolisen borde vara kvar i Skövde.

Då avbröt statssekreteraren, som numera är landshövding i vårt län, tittade till, slog näven i bordet och sa. Ni har rätt, motiveringen varför fältpolisen flyttades till Skövde kvarstår. Utbildningen blir kvar vid K 3, slut. Slipstenen var färdigdragen.

Karlström och jag åt en mycket animerad lunch.

Under de närmast efterföljande åren genomfördes ett omfattande organisationsarbete i vad avsåg förbandssammansättning, utrustning samt reglemente och instruktioner. De två senare i form av en Svensk Författningssamling 46/1964 och instruktion för militärpolis (IMP), ordet fältpolis hade utbytts.

Uppgifterna var många och stora under 50- och större delen av 60-talet. Statsbesök, motortävlingar (Grand-Pri Kristianstad, Hedemora), flyguppvisningar, jubileum- och större festplats-evenemang (midsommarfirande i Dalarna) samt större stabs- och fältövningar för att ge några exempel.

En av de större insatser som MP har gjort, var i samband med högertrafikomläggningen sep 1967. Då i princip alla MP-förband var in-kallade.

Ett av artförf tillverkat trafikspel i samband med högertrafikomläggningen.

Nu år 1976, 20 år senare är cirkeln sluten. Militärpolisutbildningen skall åter till Stockholm. Drogs slipstenen i fel varv?

En ny epok i Livregementets husarers historia är slut.

motorsport

Segrande laget vid MM Motor 1975 emottager välförtjänt belöning av General Sköld. Fr v Fj Per Olof Ivarsson, Kn Larsåke Paulsson, Kn Torbjörn Granqvist, Sg Sven Åke Svensson, Fj Stig Låth och Kn Ingemar Johansson.

Bli Husarbefäl

Utbilda Jägare!

Ring K3 0500/65000 anknytning 322 eller 320 och fråga !

specialbutiken för
RYTTAREN och HÄSTEN

Vi har ett brett sortiment av kvalitetsartiklar.
Gör oss ett besök eller vi sänder gärna per post.

PIKÖR RIDSPORT

Skaraborgsgatan 25 A, 532 00 SKARA
Tel. 0511-15080

PERSONAL

FÖLJANDE HAR KOMMIT:

övl't Magnus Olson (från Ast/Ta-Und)
 mj Gustav Hellqvist (från K4)
 R/Kn Carl Adam J Schildt (från K4)
 R/Lt Eric Wigholm (från Lv)
 K/Kn J-E G Petersson (från flygvap-
 net. Tjg f n på FJS)
 öfu P A G Samuelsson
 " R P Sandberg
 " D I Klintler
 " P M Gidefall
 " H O B Källström
 " J B E Pettersson
 Regementspastor B Ramlid
 Konsulent G Jönsson

FÖLJANDE HAR SLUTAT:

öv Gustaf Malmström (till Kalix
 som chef Fo 67)
 mj Lars Swärd (reservstat)
 K/Kn Allan Dahlman (till P7/FO 11)
 fj E B Johansson (pension)

prenumerera

Postgiro 61 09 17-7

FÖDELSEDAGAR

06-28	Rm	J Kjellberg	70 år
07-01	Rm	E Bonde	60 år
07-11	Mj	S Facht	70 år
07-20	Övlt	H von Blixen- Finecke	60 år
07-21	Rm	Stig Bendz	60 år
08-25	Rm	G Bernström	65 år
09-10	Öv	G Bergensträhle	85 år
09-27	Rm	S von Heijne	60 år
09-30	Rm	Cl von Essen	70 år
11-05	Fj	H Carlsson	60 år
11-22	Fj	S G A Seipel	60 år
12-15	Öv	H Lagercrantz	85 år
12-29	Gmj	P H Bauer	70 år

BLIV MEDLEM

I EN KAMRATFÖRENING

Skövde

Rune Smedberg
 Bäckvägen 24, 541 00 Skövde
 tel: 0500/16301

Stockholm

Stig Bendz
 Norrlandsgatan 16, 111 43 Stockholm
 tel: 08/108473

Göteborg

Rune Johansson
 Thorburnsgat. 5A, 412 64 Göteborg
 tel: 031/832575

Skåne-Småland

Bengt Weimenhög
 Västgötagat. 21, 252 52 Helsingborg
 tel: 042/121921

Värmland-Bergslagen

Caj Fagerberg
 Mölnbackagat. 7b, 654 64 Karlstad
 tel: 054/111911

Korpralen på rekrytskolan:

- Var och en måste vara redo att dö
 för sitt land, även om det skulle
 kosta honom livet.

Vår utbildningsorganisation

Lifskvadron Chef: Kn B Englund, Kvm: Fj H Nilsson

Skvadronen utbildar vpl plutonchefer och ställföreträdare, grundutbildar tolkelever (under sommaren) samt grundutbildar plutonsofficersaspiranter.

Örebro skvadron (2. skv) Chef: Kn C Bjerkhagen, Kvm: Fj L Lundberg

Skvadronen utbildar personal till de staber och trossar, som skall ingå i den nya Jägarbataljonen.

Ö Nerike skvadron (3. skv) Chef: Kn L Gustavsson, Kvm: Fj Å Lundbäck

Skvadronen utbildar granatkastar- och pansarvärnspersonal till de plutoner och troppar, som skall ingå i Jägarbataljonen.

V Nerike skvadron (4. skv) Chef: Kn C A J Schildt, Kvm: Fj I Höglund

Skvadronen utbildar 3 st rena jägarplutoner - stommen i Jägarbataljonen.

Vadsbo skvadron (5. skv) Chef: Kn C Grafström, Kvm: Fj B Fridolfsson

Skvadronen utbildar, precis som 4. skv, 3 st rena jägarplutoner - stommen.

KavKAS
utbildar:

jägare
på heltid

jägare
på deltid

jägarförsöks-

Det här är historien om den tredje jägarförsökskaninplutonen på K 3 1975/76. Den bästa pluton som någonsin funnits i den amerikanska marink. förlåt svenska armén. I varje fall på inre tjänst.

Så om fienden kommer - vilket säkerhetskonferensen i Helsingfors förbjöd - ska vi möta den lede fi med välansade skoborstar, skinande blanka spadar och väl urdragna pipor.

Och en stor mängd humor.

Om man nångång förra året hade träffat på en hållögd, vilsekommen, utmärglad person som raglat omkring liksom i koma på gatorna i Skövdes slumkvarter. Då hade man trott att det var någon som tittat lite för djupt i glasaset på en fest. Eller att någon hade missat sista bussen från Skultorp och tvingats gå hem.

Men nu vet man bättre. För vem är det som är vaken när alla andra sover?

Det är jägaren från K 3.

Det fanns en gång någonting som hette motoriserad spaning på K 3. Och när man blivit inkallad dit såg man inom sig soldat Nilsson sitta i en terrängbil med en kikare framför ögonen innan det var dags att gå ner på markan och ta en fika.

Trodde man.

Men den första chocken kom fjortondar innan det var dags att inställa sig.

"Har du inte tänkt på att förbättra din kondition innan är det hög tid nu. Jägarutbildningen kommer att bli krävande".

Det var som att få en hink iskallt vatten i ansiktet för en som hellre väntade på nästa buss än sprang efter den som stod på hållplatsen. Och om någon hade dristat sig att påstå att man snart skulle gå två mil med packning utan att protestera hade man nog rätt vederbörande att genomgå en grundlig psykiatrisk undersökning.

Den 4 augusti började man tvivla på varför man inte totalvägrat istället. För det var då dom som så småningom skulle bli den fantastiska tredje jägarplutonen stod med en säck helt främmande prylar framför sig. Alldeles

för tunga prylar som man skulle släpa 100 meter över kaserngården. Man började plötsligt förstå varför kompissarna skrattat ut en när man sagt att man snart skulle göra lumpen.

Och när man trots allt lyckats få upp alla prylarna i skvadronskorridoren kom en bister sergeant vid namn Johansson och sa kryptiska saker som t ex "Håll upp uniform modell 58".

Eftersom man inte fick en minuts vila för all städning, bäddning, skoputs och exercis så var den helg som kom enda chansen att få ner puls och blodtryck till normala värden. Man sov, sov och åter sov och när någon ringde och frågade vad man skulle göra på kvällen svarade man med ett avväpnande hurtigt "Ööööh..."

Nej, den gamla goda tiden var inte så värst god.

Men den nya blev bättre. Den tredje jägarplutonen som redan från början visade framfötterna (enligt vitaminfuriren Boltenstern senare även framtänderna) blev alltmer otrolig när det gällde att bädda sängar, putsa skor och rengöra materiel. Och - faktiskt lärde vi oss en del annat också.

Bland annat att röd ammunition är märkt med gul färg (enligt ex-livhusaren Johansson - numera I 17).

Och att man inte tappar saker i det militära - man kastar bort.

Sedan fanns det också en snäll sergeant som hette Ignell. Han var så snäll att han t o m försökte lära plutonen akrobatik när han ledde en mycket intressant förevisningsövning i hur man plockar upp en patron från marken endast med hjälp av munnen.

Dessutom hade han en revolutionerande teori om att det ska bildas tre spår i marken när man utövar ålning medelst hasning och det fick till följd att han inbjöds till Uppsala efter ett tag för att utveckla sin hypotes och bli mil kand.

Och så fanns det en räddningsplanka från de båda serganterna i form av plutonchefen löjtnant Söderström som i början mest utmärkte sig genom att inte vara närvarande när man ville

kaninplutonen

att han skulle vara det men som så småningom visade sig vara en liten tävlingshetsare som gärna ville att tredje pluton skulle vara bäst. Men inte att vi skulle gå med händerna i byxfickorna eller ropa "Muck" på kaserngården.

Plus att han hade en bil som gärna krånglade och slukade pengar.

Så småningom blev det dags att bege sig ut i den terräng som skulle bli vårt andra hem - skogen. Vi lärde oss att sätta upp tält och att sitta eldpost.

Det lät fruktansvärt. Tänk att vara tvungen att stiga upp en timme mitt i natten och vakta kaminen!

Det var förstås innan man visste något om O-patruller, poster vid ingångsspår, enkelposter och dubbelposter. Eller den bästa sortens post: den som kommer till en via fältposten.

Träningsintresset på tredje pluton hade nu blivit så stort att ett nytt sätt att förbättra konditionen uppfanns. Välvilligt ställde den redan förut nämnde sergeanten Johansson både tid och en lastbil till förfogande så att nio soldater kunde träna rusher uppför backen i Bjärsjö.

Den myckna samvaron med naturen gav också till resultat att man lärde sig leva av vad naturen kunde ge. Även om det kanske förvånar någon att det växer Bongs köttsoppa, frysköttbullar och fruktcocktail på träden i skarborgsskogarna.

Och för att någon dyrbar utbildningstid inte skulle gå till spillo började vi slopa det dumma påhittet sömn. Varför ligga och sova när man kan utföra eldöverfall, spränga broar och omgruppera?

Det fanns gyllene ögonblick ute i skogarna.

Som när vi byggde skärmskydd som "säkert räcker". Dom räckte. Till halva plutonen.

Eller när vi sprängde en bro på tisdagen i en halv meter högt vatten som gjorde att kläderna frös till is och smälte först två dar senare.

Eller när vi förberedde ett eldöverfall på en av övningarna och

tvingades vänta i tre timmar på att Grk skulle skjuta lys. Varpå dom la fasadbelysning på oss med en inskjutningsgranat.

Eller när livhusaren Winberg fattades före ett eldöverfall. Tjugo man stod uppställda med materiel och allt och huttrade i morgonkyran. Winberg: "Men jag kokar ju kaffe".

Eller när löjtnanten Johansson, f ö något av det bästa som drabbat plutonen, avbröt marschen för att tala om att det fanns en spillkråka i närheten.

Eller när livhusarerna Lerge och Martinsson lät en fiende löpa för att dom "tyckte synd om honom".

Det fanns dom som egentligen gjorde sig förtjänta av belöningar också. Gruppchef Larsson borde ha fått arméns förtjänsttecken i ved när han svarade "På vårt logement finns inga slashar" då han ombads hämta ut dessa.

Årets understatement svarade en anonym för med "Jag har ju varit med på varenda jägarövning utom 3, 4, 5 och 6".

Årets dödspilot blev livhusar Dahlberg. Det är fantastiskt att få ut så mycket av varje gupp och ojämnheter i vägen.

Årets slutvinjett signerades livhusar Persson vars "Måndag, tisdag, onsdag, torsdag, fredag, lördag - Jag är lycklig" blev en stor hit under året.

Och med så många beundransvärda soldater på plutonen spelar det ju mindre roll att det inte alls var "hälsosamt och stärkande i fjällen". Och att det bästa med slutövningen var vädret och slutet.

Så när du nyinryckte jägare nu går längs staketet med hjälm på huvudet och batong i handen som vakt och funderar på hur tiden ska gå ska du komma ihåg att:

Hur j-t allting än kan verka just nu - så finns det alltid någonting värre som väntar.

Hans Nilsson

3. jägarpluton

efterlysning

Arbetet med muséet och annan dokumentation av Livhusarernas öden och äfventyr pågår för fullt.

TYVÄRR SAKNAS EN DEL.

Vi behöver bilder, som kan berätta om verksamheten under åren 1955 - 1975. De åren blir ju också historia så småning om.

Om DU hittar någon bild hemma hos DIG - får vi låna den ett tag? Att fotografera av och därefter sända åter!

ALLT mottages med tacksamhet.

Kapten Anders Johansson

GU - bat

K 3

Fack

541 01 Skövde

(tel: 0500/65000:329)

IN MEMORIAM

M HJALMARSSON

Martin Hjalmarsson har lämnat vår kamratkrets. Han avled den 11 november 1975 i en ålder av 61 år. Han var född i Mosjö församling i Örebro län 1914. Den 1 november 1932 anställdes han vid K 3 såsom volontär. Han avancerade till furir, men övergick sedan till civilmilitär tjänst.

1953 invaldes Hj i styrelsen för Livhusarernas Kamratförening i Garnisonsorten. Åren 1954-1975 var Hj föreningens kassör och 1966-1975 tillika sekreterare. En lång, trogen och arbetsfylld tid. Hj var den, som allt skulle bestyra. Få äro de, om över huvud taget någon som presterat ett så plikttroget och förtjänstfullt arbete till föreningens bästa som Martin Hjalmarsson. Hans motto var: "Inget får klicka, när det gäller kamratföreningen".

Dina kamrater komma att minnas Dig med tacksamhet som en trofast vän, en god kamrat och en sann Livhusar.

Fredrik

Tradition

Tradition är inte en broms utan en trampolin

Jakov Chelemenskij

Traditionen bör uppfattas som ett riktigt sätt att leva, inte som något som skall eftersträvas direkt... Den är det medium genom vilket det förångnas livskraft befruktar nuets liv.

Thomas Stearns Eliot

(1888-1965)

Tradition kan inte ärvas, och om man vill ha den, måste man förvärva den med hårt arbete.

Densamme

Ju längre man blickar tillbaka, desto längre kan man se framåt.

Winston Churchill (1874-1965)

För ett klokt handlingssätt fordras två hållpunkter: det förflutna och framtiden.

Jean de la Bruyère (1645-96)

vi gratulerar

TIDNINGEN LIVHUSAREN SÄLLAR SIG NATURLIGTVIS TILL DEN STORA MÄNGDEN GRATULANTER I SAMBAND MED ATT SVERIGE FICK EN DROTTNING OCH LIVHUSARERNA EN NY DAM.

STOCKHOLMSAVDELNINGEN

Kamratföreningens i Stockholm årsmöte ägde rum torsdagen den 4 december å Militärhögskolans mäss i närvaro av ett 30-tal medlemmar.

Förhandlingarna leddes av ordföranden Johan Treschow. Sedan årsberättelse, kassarapport samt revisionsberättelse föredragits och godkänts beviljades styrelsen ansvarsfrihet för det gångna årets förvaltning. Vid valet av styrelse skedde följande förändring: till ny v ordf efter Lasse Sundé som avlidit valdes överstelöjtnant Magnus Fornell, till ny skattmästare C G Strandman och till ny klubbmästare Ingemar Larsson sedan Werner Lindberg och Rudolf Larsson ställt sina platser till förfogande. Övriga ledamöter omvaldes. Ordf överlämnade därefter överstyrelsens förtjänstemedalj till mångåriga revisorerna K F Ekblad och J O Johansson samt till sekreteraren och Werner Lindberg. Föreningsmärket i guld tilldelades Rudolf Larsson.

I den därefter sedvanliga kamratmiddagen deltog bl a förutvarande Sekundcheferna Gösta Bergensträhle och Magnus Bruzelius. Kvällen avslutades som vanligt i kamratlig samvaro.

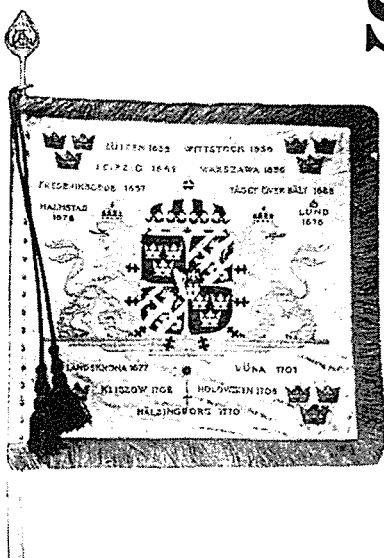
Med anledning av att Regementet söndagen den 28 mars skulle gå högvakt hade Kamratföreningen inbjudit medlemmarna att dels övervara vaktavlösningen dels att därefter intaga sherry å kommandantsexp. Ett 40-tal kamrater hade samlats på K Slottet och fick tillsammans med en stor menighet bevittna en väl genomförd vaktavlösning. Ett synbarligen populärt inslag i Stockholm.

Därefter var det dags för samling till kommandantens exp. Bland deltagarna här märktes förutom överkommendanten generalmajor N Sköld förutvarande Sekundcheferna Gösta Bergensträhle och Magnus Bruzelius, avgående Sekundchefen Nils Gustav Malmström samt tillträdande Magnus Olson.

Ordf utbringade först en skål för H M Konungen och framförde därefter föreningens tack till överste Malmström i hans egenskap av ordförande i överstyrelsen. Överstelöjtnant Olson hälsades samtidigt välkommen till sitt ordförandeskap. En trevlig söndag i kamraters krets.

ÄVEN AKTIVT BEFÄL BÖR VARA MEDLEMMAR I KAMRATFÖRENINGEN!

STANDARET

Vi fortsätter serien om namnen på vårt standar.

Artikelförfattare är befälseleven Peter Mörkeberg, PBS-jägare.

LEIPZIG

Lützens dimmor hade sedan länge lättat. Gustaf II Adolf var död men kriget i Tyskland rasade vidare. Svenskarna höll sig kvar söder om Östersjön. 1642 bröt man in i Schlesien och försökte därifrån ta sig in i Böhmen. Den kejserlige generalen Piccolomini var emellertid på sin vakt och stoppade raskt det svenska försöket. Istället styrde hären, under befäl av Lennart Torstensson, mot Sachsen och började belägra Leipzig. Piccolomini fick nu skynda till undsättning av denna viktiga stad. Torstensson upphävde belägringen när han fick reda på att de kejserliga var i antågande. Han förde sina styrkor norrut, runt staden, för att på så sätt få fienden att tro att svenskarna var stadda på flykt. Så var emellertid inte fallet. Vid byn Breitenfeld där Gustaf II Adolf elva år tidigare vunnit en stor seger, gick den svenska hären i ställning.

I gryningen den 23 oktober intäffade Piccolomini. Till sin stora förvåning fick han se fienden, inte i vild flykt, utan fullt färdiga till strid. De svenska styrkorna uppgick till ungefär 15000 man varav 9000 ryttare. Den var uppställd med infanteriet i centern och kavalleriet på flyglarna. Den kejserliga hären ställde upp på samma sätt. Slaget öppnades med artillerield och svenskarna ryckte fram. Högra flygeln mötte den kejserliga vänstra och bröt efter tre våldsamma anfall igenom. De kejserliga råkade i oordning, ville inte vara med längre och tog hals över huvud till flykten. Svenskarna förföljde men beordrades snart tillbaka.

Något sämre gick det för svenskarna på vänsterflygeln, som i slagets inledande skede kastades tillbaka. Man samlade sig dock till ett nytt angrepp, som gick riktigt bra. Lite för bra tyckte Piccolomini som skyndade dit för att personligen leda striden. Vid det här laget hade den förföljande svenska högerflygeln återvänt och föll de kejserliga i ryggen. Den kejserliga högerflygeln bröt samman och manskapet flydde i panik.

Kvar fanns härarnas center som redan i slagets första skeden hade drabbat samman med besked. Handgemänget blev våldsamt och Piccolominis fotfolk pressades tillbaka. Svenskarna tog artilleriet och när de kejserliga inte fick någon hjälp från rytteriet tog de till flykten. Denna stoppades emellertid av det svenska kavalleriet som omringade det kejserliga infanteriet och nedhögg eller tillfångatog vad som fanns kvar av det.

Det svenska kavalleriet tog väsentligen äran av dagen. Lennart Torstenssons seger var övertygande men förlusterna var stora. Ingendera sidan hade krafter över till mer krigande det året.

prenumerera

Postgiro 61 09 17-7

WARSZAWA

Polen stod år 1656 under svensk occupation. Detta år reste sig polackerna och belägrade Warszawa. Karl X Gustaf, i förbund med Siebenbürgen och Brandenburg, marscherade i rask takt mot polska huvudstaden för att undsätta den belägrade svenska garnisonen. Undsättningen kom emellertid för sent, staden var i polackernas händer. Det drog ihop sig till batalj.

Den förenade armén räknade ungefär 18000 man, av dessa var ca 9500 svenskar, i huvudsak rytteri. Artilleriet utgjordes av ett femtiotal pjäser. Den polska hären var betydligt större, närmare 80000 man. Den bestod dock till stor del av hoprafsat, löst folk och var således kvalitativt underlägsen den svensk-brandenburgska.

Den 18 juli gick de förenade styrkorna över floden Bug och marscherade söderut längs Weichelns östra strand. En polsk häravdelning hade tagit sig över floden och den svenska förtruppen sprängde fram för att oskadliggöra denna innan de polska huvudstyrkorna gick över. Från polackernas förskansningar kastades ryttarskara på ryttarskara fram mot de anryckande svenskarna, som snart hejdades. Förstärkningar anlände och polackerna trängdes tillbaka. Mörkret föll och striden fick avbrytas.

Följande dag, den 19 juli, ägde huvuddrabbningen rum. Polackernas huvudstyrkor hade under natten gått över Weicheln och marscherade nu upp

i full slagordning. Under den svenska kungens ledning genomförde de förbundna en kringgående rörelse och högg in i polackernas flank samtidigt som alla motangrepp tillbakavisades.

Polackernas högra flygel störtade sig från alla håll över svenskarna och två skvadroner höll på att råka riktigt illa ut. Den svenska flygelns första linje bröts och det var endast med ett nödrop den andra lyckades hålla stånd. Samtidigt angrep 10000 polacker svenskarna i ryggen och red i förbifarten ned reservkavalleriet. Svenskt rytteri och brandenburgskt fotfolk gick till våldsamt motangrepp och högg obevekligt ned allt motstånd. Mörkret föll än en gång och striden fick avbrytas. Inom det polska lägret rådde förvirring, disciplinen försvann och tusentals, såväl manskap som befäl, deserterade under natten.

På morgonen den tredje dagen riktades de förbundnas huvudanfall mot en skogsdunge en bit ifrån det polska lägret. Redan klockan åtta stormades denna. Sydost om dungen gick polskt kavalleri till angrepp men detta bröts snabbt. De polska härmassorna kastades mot Weicheln och skingrades.

Följande dag öppnade Warszawa sina portar för Karl X Gustaf. Svenskarna hade emellertid ingen praktisk nytta av denna lysande seger. Det skulle snart visa sig att de politiska, sociala och geografiska problemen i Polen var oövervinnerliga.

Bliv medarbetare!

DET HÄNDER OFTA ATT MAN SOM REDAKTÖR FÖR LIVHUSAREN FRÅN NÅGON KATEGORI INOM FÖRBANDET FÅR FRÅGOR SOM »VARFÖR SKRIVER TIDNINGEN ALDRIG OM OSS?» ELLER LIKANDE. VARFÖR INTE SKRIVA SJÄLV. DET ÄR DIN TIDNING.

taktik

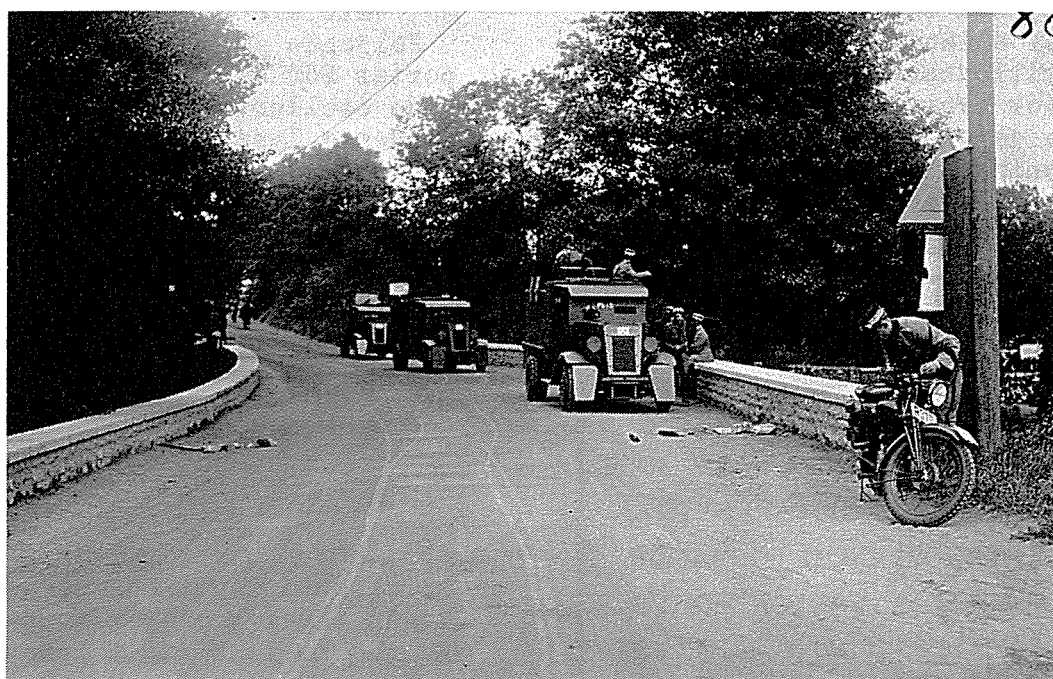
Löjtnanten har förgäves försökt inviga 86:an i taktikens finesser. Slutligen tar han av sig koppel och mössa och ställer sig i ledet hos 86:an. - Nu är du och jag kamrater. Där borta kommer nu fienden. Vad ska vi nu göra?

- De vet la du som ha vatt löjtnant..

Ur gamla albumet

Granatkastartjänst år 1933.

Pansarbilstroppen övar år 1935.

**LIVHUSARERNA
SKÖVDE**

HUSAREN

S:t Helenagatan 10 • 541 00 SKÖVDE

Tel. 0500/179 79

**EN PLATS FÖR
HUSARER**

KOPPLA AV — TRIVS

Puben är öppen alla dagar 1700 - 2400

Hertig Johans
Torg

Kyrkparken

HÄR HITTAR
DU OSS

Hotell
Billingen